

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Stimvlvs Compvnctionis, Et Soliloqvia

Juan <de Jesús Maria>

Coloniae, 1611

Capita Soliloquiorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45624

e, vt liberem te de seruitute durissima, & eleuem ad statum filiorum Dei, inter quos frueris formosissima luce mea.

SOLILOQVIA.

De infelicitate presentis vite.

CAP. I.

Nimis infelix est vita præsens filiorum Adæ, quos peccatum expulit cum patre suo à paradiso voluptatis, quem plantauit dulcissimus Deus, vt ibi homo, si vellet foeliciter viueret! Quid faciam infelix homo operator terræ spinas, & tribulos germinantis? Quò me vertam exul tam procul habitans à charissima patria mea? Contemplor præsentem vitam plenam miseriæ, & tenebrarum, quæ Inferno contigua esse videtur; & tædet animam meam vitæ meæ tædio quodam penè intolerabili. Ego transco per locum horroris, &

vastæ solitudinis, vbi non est charitatis habitatio: & idcirco timor, & tremor venerunt super me, & contexerunt me tenebræ. Certè nox est vita hæc, in qua nõ valeo intueri lucem candidissimam, quæ perdidit insipiens Adam pater meus. Vnde mihi, quem operuit caligo culpæ? Quis cum difficultate, & anxietate multa ambulat ad lumen fidei, quæ quasi lucerna lucet in caliginoso loco, donec dies illucescat, & lucifer, qui nescit occasum, orientur in corde meo. O terra sterilis, & vallis lachrymarum, è qua suspiro ad montem Dei, montem scilicet pinguem, cuius pinguedine repleatur anima mea. Vtinam, elementissime Deus, adeò displiceant mihi vincula culparum & poenarum, quibus hæc vita nimis ligatur, vt quasi peregrinus non satis fidens habitatoribus terræ, & expoliari timens, transcaam celeriter per ignem, & aquam in optatissimum cæli refrigerium! Non enim expedit mihi multum immorari in terra inimicorum, neque fas est dum ascendere curo ad excelsum terram æternæ promissionis, inire foedus cum regibus Amorrhæis, qui oderunt regionem viuorum, & insidiantur saluti meæ. Quæ communicatio luci ad tenebras, aut quæ pars mihi inter filios

Agar

Agar qui exquirunt prudentiam, quæ de
 terra est? Quid mihi cum mercatoribus
 Madianitis, & cum Tyro, atque Sidone,
 vbi pro modico fragmento panis vendū-
 tur iura primogenitorum ciuium suauis-
 simæ Ierusalem, vbi vellem recondere
 thesauros meos? Nonne sanius consiliū
 est, fugere commercia negotiatorum, qui
 descendunt mare in nauibus, facientes o-
 perationem in aquis multis, & quærere
 firmam stationem littoris, vbi non timē-
 tur fluctus maris? Profecto vitæ hæc, cō-
 tinua quædam procella est, cuius vndæ
 nunc ascendunt vsque ad abyffos; quibus
 alternationibus anima mea tabescit. Ti-
 mores, iræ, tristitię, discordiæ, ambitio-
 nes, cupiditates innumerabiles, cum alijs
 perturbationibus absque numero, quid a-
 liud sunt, quam mare magnum, & spatio-
 sum manibus, vbi sunt reptilia, quorum
 non est numerus? Expedit ergo mihi o-
 disse vitam hanc, quæ creat mihi tot perī-
 cula horribilia, & quærere vitam meliorē
 vbi non sit pereundi formido. Propter
 hoc o fili Dei Altissimi futuram ciuita-
 tem inquiram, & suspirabo ad solidiorē
 terram, ad mansuetorum nempe & hu-
 milium hæreditatem; vt tu sis tota portio
 mea, dulcissime Deus cordis mei.

De fœlicitate vite eterna.

CAP. II.

OVita vitalissima, quæ nunquam deficiet, quando requiescam in te. Quando veniet immutatio mea, vt ascendam de deserto delitijs affluens, & introducat in campos æterno viror e viuentes, & fruam aera suauissima quæ perstat amoenissimos hortos Dei. O lux beatissima, quæ exhilaras ciuitatem primogenitorum, qui induti stolis albis incedunt per plateam ex auro mundo, similem crystallo, quando fruam te? O regio viuorum, vbi non erit amplius neque luctus, neque clamor, neque vllus dolor, quando videbo te? Verè vita ista qua viuo inter exules filios Heuæ, mors est: non enim adest eandor ille purissimus, libertas illa pretiosissima, & dulcissima societas Ierusalem, quæ sursum est: cuius gratia desiderabilis est super aurum, & lapidem pretiosum multum, & dulcior super mel, & fauum. Ibi purgatis oculis cordis videtur elegantissima forma Dei, cuius aspectu corda casta dilatantur, & inflammantur æternis ardoribus, qui non extinguuntur in sæcula. Ibi requiescit cor infiniti boni cupidissimum, &

pot

potatur torrente voluptatis Dei, qui regnabit in eternum, & ultra. Væ mihi, qui longè absum ab optatissima requie mea, qua multi ante me fruuntur, qui ascenderunt sicut hinnuli ceruorum in montem Bethel, vt satiarentur ab vbertate domus Dei! Vsq̄uequò carebo hereditate grandium, qui manducant labores manuum suarum, & infinita cum exultatione comedunt pinguia medullata? Vtinam dirumperetur velum quo absconditur portio mea in terra viuentium, & hac ipsa hora, qua scribo mœstitia plenus, vocarer ad coenam candidissimi Agni Dei, cuius pastu dilatarentur viscera mea! Verè vita hæc præsens umbra mortis est: & expedit mihi, suspirare in atria Domini omnibus diebus vitæ meæ. Beatus vir cui lachrymæ sunt panes die, ac nocte, dum dicit ei cor suum quotidie, vbi est Deus tuus? benè enim est, vt præsentis vitæ tædio, & futuræ foelicitatis desiderio currant lachrymæ vsque in finem. Veniat, oro te, dulcissime D E V S, finis ille, ad quem creasti me; vt in amplexu tuo viuam sine timore culparum, & dolorum, quo sollicitor, & sollicitabor, donec in lumine tuo videam formosissimam lucem tuam,

& amplissimam mercedem meam. O merces magna nimis, pro qua laborauerunt omnia corda nobilia fortissimorum militum, qui de bello pacem, quæ superat omnem sensum, acceperunt! Quis mihi det consortium tam inæstimabilis consolationis, vt ascendens de terra deserta, & inaquosa, mergat in abyſſo voluptatis Dei? Ego laborabo clamans donec aperiat mihi via ligni vitæ, quam requirit anima mea.

De periculo amittendi Deum.

CAP. III.

O Summum, & amabilissimum bonū, Deus meus, & inuictissima fortitudo mea, in quanto periculo versor perdendite! Aduena ego sum in terra aliena, per quam ambulo, & multi latrones insidiatur mihi habenti thesaurum in vasis fictilibus, quem porto ad ciuitatem Ierusalē, quæ est dulcissima patria mea. Væ mihi, quia occurrunt mihi occasiones innumerabiles, quibus sollicitor ad relinquendā amicitiam tuam optatissime Deus cordis mei! Labores, tentationes, distractiones, & multa incitamenta peccandi vexant

me,

me, vt cum difficultate conseruem preti-
 oſiſſimam gratiam tuam, & facile capiar
 laqueis delectationum, quas generat mū-
 di figura. Quid ergo, faciam, vigilantiffi-
 me custos hominum, cupiens ſic tranſire
 per bona temporalia, vt non amittam æ-
 terna? Sed iam in ſchola manſuetorum,
 & humilium, cum quibus eſt conuerſatio
 tua, docuiſti me, vt tollerem ſuaue iugum
 tuum, & diſcerem eſſe mitis, & humilis
 corde ad exemplar incarnati filij Dei. Hęc
 eſt eruditio tua, Magiſter, qui habes verba
 vitæ. Hęc eſt ſapientia paruulorum, qui,
 cū ſint paruuli in oculis ſuis, creſcunt ad
 meſuram plenitudinis tuæ, & protegen-
 te te eripiūtur, ſicut paſſeres, à laqueo ve-
 nantium, & cuſtoduntur quaſi pupilla o-
 culi tui. Interim ergo dum timor perden-
 di te ſollicitat animam meam, memor e-
 ro ſcholæ tuæ, ô Fili Dei Altiffimi, & vi-
 uere curabo ſub vmbra alarum tuarum,
 & dicam: Erue à framea inimici Deus a-
 nimam meam, & de manu canis vnicam
 vitam meam. Salua me, ô fortiffime, de
 ore leonis, & à carnibus vnicornium que-
 rentium perdere ſalutem meam. Et quia
 in me ipſo ſentio aliam legem repugnan-
 tem legi mentis meæ, obſecro te, ô potē-
 tiſſime, libera pauperulam creaturam

tuam à seipsa, ne pereat in periculoso valde prelio passionum suarum, quæ quasi tigres famelicæ currunt ad illicitas prædas suas. Si audieris Domine orationem serui tui, in qua prosternitur tibi adorans infinitam Maiestatem tuam, sacrificabo tibi ardentia igne tuo viscera mea, & cantabo in æternum super mel dulcissimas misericordias tuas.

De æstimatione gratiæ Dei.

CAP. IV.

SI linguis hominum loquat & Angelorum, ô fili Dei viui, & sapientia æterni Patris tui, non potero dignè æstimare magnitudinem, altitudinem & decorem gratiæ tuæ. O Domine, si dignaretur infinita bonitas tua erudire me ignorantem, vt cognoscerem diuitias eius, & amarem formam illam quæ est participatio formæ Dei: Domine ex ijs, quæ docuisti me balbutiens dicam, quæ vtcumque conferant ad æternam laudem tuam. Quid est Domine, quale bonum est diuina gratia tua, nisi candidissima vestis, & corona dulcissime pulchritudinis, qua ornatur anima iusti sponsa tua? Est ornamentum

amentum pretiosissimum, quo induitur
 filia Regis, cuius omnis gloria est ab in-
 tus, quamuis (vt decet Reginam) sit cir-
 cumamicta varietatibus. O quam inæsti-
 mabilis decor, qui si videretur omnia
 corda lapidea peccatorum emolliret! O
 quam ineffabilis suauitas, qua delectatur
 cor Altissimi Filij Dei! Omnia mundi
 imperia, omnes diuitie, omnis hominum
 gloria, sapientia, & fortitudo, nihil est,
 si cum diuina gratia tua comparetur. Ego
 scio Domine, me non posse dignè loqui
 de tam ineffabili bono: & propterea de-
 sidero illuminari à te, vt saltem intelli-
 gam excellentissimam dignitatem eius
 quantum mihi satis est ad quærendam, &
 amandam totis visceribus gratiam tuam.
 Melius enim mihi est amare speciẽ eius,
 quã de illa abundãter, vel elegãter loqui.
 Qua in re vellem, mitissime Redemptor,
 dissimilis esse hominib⁹; qui quærũt gra-
 tiam regum terre super aurum, & lapides
 pretiosos. Certissimè enim scio, gratiam
 illam non esse multo pretio dignam,
 cum in Principibus illis non sit salus. Gra-
 tia verò tua, Rex pacifice, infiniti pretij est
 cum in te sit salus, & æterna vita mea, pro
 qua quilibet bonus negotiator dabit om-
 nem substantiam domus suæ, & quasi
 nihil

nihil despiciet eam. Reuela, Domine, oculos meos, & cōsiderabo mirabilia magna, quæ sunt in lege gratiæ tuæ: & antepōnam amabilissimam formam eius omnibus amoribus terræ: vigilaboque & laborabo pro consortio illius omnibus diebus vitæ meæ. Vtinam imprimeretur cordi meo estimatio iusta gratiæ tuæ, Domine, vt nihil cogitarem, loquerer, vel operarer, nisi quod requirit dulcissima lex amoris tui!

De imitatione Christi.

CAP. V.

OCandor lucis æternæ, Iesu Christe Rex, & præceptor vitæ meæ, quot magistri prurientes auribus discurrent per scholas hominum, quærentes docere alios, cum ipsi ignorent te, in quo sunt omnes thesauri sapientiæ & sciētiae Dei! Quomodò audent dicere alijs iustioribus se: Imitamini nos. Ego certè non sequar istos præceptores, qui perdunt animas suas, & alienant à te infælices imitatores suos. In consilium eorum non veniat anima mea, ne fortè surda fiat ad secretas voces, & inspirationes tuas. Tu Domine
reuelasti

reuelasti mihi verba Patris tui dicentis:
Hic est Filius meus dilectus, in quo mihi
complacui; ipsum audite. Cum ergo au-
toritas diuina maior sit, quam totius
mundi sapientia, ego me ipsum proster-
no ante te legislatorem, & exemplar vi-
te, & eligo potius imitari te, quam filios
Adæ patris mei. Tu enim fecisti me ad
imaginem, & similitudinem tuam: & ve-
ritas tua exigit à me, vt fidelissima imita-
tione sequar te ducem viæ, quæ ducit ad
vitam. Sed quando incipiet nimis dura
voluntas mea serio velle, quod intellectus
meus illuminatus fide tua dicit esse faci-
endum? Vsq; quo morabor, & differam
de die in diem imitari te innocentissimū
Agnum Dei? Nunquid timenda, & non
magis amanda est mansuetudo tua, qua
redemisti me? Ego certè confiteor tibi,
fortissime Victor mundi, in Ecclesia ma-
gna tua, expedire mihi imitari humilita-
tem tuam, qua domuisti orbem ligno
Crucis tuæ. Ita sentio testimonium perhi-
bente conscientia mea: & idcirco, precor
te, fac ambulem per viam quam ostendi-
sti mihi, quando in terris visus, & cum
hominibus conuersatus es. Serua me, Rex
Ierusalem, ab hostibus meis & tuis, qui
sub veste mansuetudinis tuæ, sunt lupi
rapaces,

rapaces, & quærunt perdere dilectam animam meam. Profiteor me nolle alium Regem nisi te, qui dulcissimæ charitatis legibus Regis fidelissimos seruos tuos.

De contemptu mundi.

CAP. VI.

BEatus vir, quem tu erudieris Domine, & de lege tua docueris cum. Huic certe mundus crucifixus est, & ipse mundo, quem grandi sensu tuo contemnit. Cuius contemptus causa est, vt existimo, quia iustitiæ tuæ, Domine, sunt rectæ & laudificantes corda, & præceptum tuum lucidum illuminans oculos. Illumina ergo me, o lux formosissima, cuius comparatione non lucent astra matutina, vt videam mundi vanitatem, & figuram citò transeuntem, & contemnam illam. Utinam, o Veritas fortissima, quæ vincis omnia, bene caperem sensum tuum, vt despicerem mendacia filiorum Adæ, qui à te auditum auertunt! Utinam penetraret cor meum vox dicentis: Omnis caro fœnū, & cecidit flos, quia ventus Domini insufflauit in eo! Hæc est sapientia sapientum, & fortitudo fortium, Domine, vt
 Chri-

Christiano sensu tuo, & altissima fide
tua, spernant visibilia bona honorum, di-
uitiarum, & deliciarum, propter meliore,
& manentem substantiam, quæ legitimis
certatoribus conseruatur in coelis. O sub-
stantia domus Dei, quam contemptibilia
sunt patrimonia mortalium, comparata
cum pretio tuo! Profectò sapienter fecerunt
pauci illi amatores tui, qui noluerunt
habere hæreditatem in terra morientium,
vt hæreditate possiderent te! Et ego
desiderans esse è numero paucorum, de-
spicio omnia desiderabilia mundi, ita vt
si honores, voluptates, & diuitiæ affluant,
nolim cor apponere. Transibo ergo, qua-
si peregrinus futuram ciuitatem inqui-
rens, & destitutus solatio in præsentis sæ-
culo, festinabo ad dulcissimam patriam
meam. Imitabor fortes pugnatore, qui
noluerunt suscipere apparentem mundi
redemptionem, vt meliorem inuenirent
resurrectionem, currentes ad refrigerium
suum. Fac, O sapientia Dei Altissimi, vt
contemptus mundi imprimatur visceri-
bus meis. Fac, vt abominer fructus ter-
ræ, vt ascendam in palmam, & colligam
melle dulciores fructus eius.

De exemplis contemptorum mundi.

CAP. VII.

Delectasti me Domine in factura tua, & in operibus manuum tuarum meditabor: in illis inquam operibus nouæ creaturæ tuæ, quam creasti in operibus bonis, vt sequens te minimum præceptorum suum, perseveranter ambularet in illis. Multa fecisti Domine mirabilia nimis, in quibus lucet altissima Sapiencia tua: sed illa videntur dulciora, & amabiliora, quæ operatus es in cordibus sexaginta fortium Israel, qui fuerunt ex fortissimis seruis tuis contemptoribus mundi, quos mors, & infernus timuerunt. Ex hoc numero fuit Alexius fidelissimus amicus tuus, qui despiciens Romanam nobilitatem cum diuitijs, & voluptatibus nouæ mundi arte deludens, transiit per viam vitæ tacitus, & incognitus hominibus, sed benè cognitus tibi, qui probas renes, & corda: & sic inuentus est mirabiliter scriptus in libro vitæ tuæ. Ad hunc etiam numerum pertinet Paulinus charissimus amicus tuus, qui vendidit se, vt redimeret proximum suum; sicut tu, Domine misericor-

ricordissime, tradidisti te, vt saluum face-
res populum acquisitionis tuæ. Propterea
Paulinus, quamuis occultauit se, vt calca-
ret gloriam mundi, reuelatus est à te, qui
superbos humilias, & pauperculos à terra
fuscitas. Huius numeri fuit Martinus Tu-
ronensis, qui totis visceribus dilexit te, &
contra leges mundi, scidit chlamidem su-
am, vt tegeret te, qui in persona pauperū
mendicare soles, quamuis sis diues super
omnes reges vniuersæ terræ. Et ideo sic
placuit tibi contemptus mundi in Marti-
no seruo tuo, vt diceres: Martinus hac me
veste contexit. In numero isto, Domine,
possem numerare multa millia seruorum
tuorum; qui exemplo tuo reliquerūt om-
nia, & in spiritu humilitatis famulati sunt
tibi, nihil curantes quid mundus sentiret!
Propter quod senserunt illi virtutem &
misericordiam tuam magnam, quam ego
quoque sentire vellem. Fiat ergo, man-
suetissime Domine, misericordia tua su-
per me seruum tuum, vt fiam de numero
illorum, qui mundum vicerunt, & abscō-
derunt thesauros suos in cælo, festinan-
tes ad amplissimam mercedem suam. Et
sacrificabo tibi primogenitum amorem
in ara cordis mei, quod inflammetur, o-
ro, igne purissimi Spiritus tui.

De

De reformatione hominis.

CAP. VIII.

INter alia verba vitæ, quæ prædicasti, Domine, filijs Adæ ignorantibus viam tuam, dixisti necesse esse, vt renascatur in te, qui de Adam infœliciter natus est. Et quidem, Altissime fili Dei, ego, dono tuo, regeneratus fui aquis tuis, quæ in baptismo abluerunt originalem culpam meam. Sed post grandem misericordiam tuam infixus sum in interitu peccati, quod feci, & pro nihilo perdidisti diuitias tuas. Ex quo facies animæ meæ, quæ erat niue candidior, denigrata est super carbones desolatorios, & sensus mei, sine fræno iustitiæ tuæ, militant contra me. O clementissime Redemptor, quomodo deformata est anima mea, quam formasti ad imaginem tuam? A planta pedis, vsque ad verticem capitis non est in me sanitas, & vulnera mea multiplicata sunt super capillos capitis mei. Propter quod, cum in te solo sit salus mea, oro te mitissime, vt reformes hanc fragilissimam creaturam, & configures illam perfectissimæ, & amabilissimæ formæ tuæ. Adorna

Rex

Rex
 factu
 nestu
 Refic
 colu
 nato
 scat
 etur
 esset
 para
 geni
 corp
 corp
 cum
 tequ
 de,
 cor
 qua
 & l
 soli
 plat
 stat
 pul
 q

Rex Sion, thalamum animæ meæ sponte tuæ, vt nihil admittat, quod non sit honestum, & decorum, vt placeat cordi tuo. Refice, Rex Salomon, ferculum tuum; fac columnas argenteas virtutum, & reclinatorium aureum charitatis, vt requiescat ibi Maiestas tuâ. Quòd si hæc structura eget ascensu purpureo, bonum mihi esset sanguine fuso tantas diuitias comparare. Vtinam totus in te muter, O Vni- genite Fili Dei, vt non solum reformetur corpus humilitatis meæ configuratum corpori claritatis tuæ, in regeneratione, cum veneris iudicare terram; sed nunc, antequam veniat dies magna, & amara valde, cor meum reformetur ad exemplar cordis tui. O exemplar! quis mihi det, vt quasi columba felle carens volem ad te, & habitem in foraminibus petrae, & in solitaria cauerna maceriae? Ibi contem- plabor exemplar meum, & ablata vetu- state veteris Adam, accipiam nouam, & pulcherrimam formam tuam: qua ego, qui mortuus fui, fiam in animam vi- uentem de purissimo, & vita- lissimo spiritu tuo.

De

De reformatione sensuum exteriorum.

CAP. IX.

EXterni sensus mei, o diuina libertas mea, abducti sunt in captiuitatem, & multipliciter errauerunt ex utero matris sue. O Domine benignissime, quomodo facti sunt in desolationem! Intrauit mors per fenestras: & per portas, quæ sine custodia patent, ingressæ sunt gentes in sanctuarium tuum, de quibus præceperas ne intrarent in Ecclesiam tuam. Verè sensus mei, quasi equi sine fræno cucurrerunt ad solatia sua. Nunc verò, o custos Israel, & fidelissima tutela mea, claude portas huius creaturæ, quam fecisti tibi, sicut clausisti ostium arcæ Noë in diluuiio aquarum multarum, vt saluaretur semen electum in ea. Certe ego noui per experientiam, me indigere custodia tua, O amantissime fili Dei, qui omnia scis, & potes, & seruas amicos tuos in abscondito faciei tuæ. Vigilabo ergo super gregem meum, non quasi ego possim præseruare à corruptione sensus assuetos delictijs suis, sed confidens in te custode meo, qui potes subito honestare

honestare
omni
re m
ceptu
Dott
tas m
meis
traha
ueru
se im
ta est
lord
caro
tis in
preti
zius
mun
perd
verò
Dei
super
tibi,
lis oc
bonu
secu
tuæ
hæc
mife
ad fe

honestare pauperem, & delere omnes abominaciones eius. Quis enim potest facere mundum hominem de immundo conceptum semine, nisi tu, qui solus es? Tu es, Domine, iustificatio, redemptio, & puritas mea, quæ obsecro, adhæreat visceribus meis: vt sensus mei freno timoris tui retrahantur ab excessibus, quibus maculauerunt animam meam, quæ debuisset esse immaculata sponsa tua. Satis inquinata est, Domine: sed nunc abluatur aqua Iordanis viui fluminis tui, vt restituatur caro eius, sicut caro pueri paruuli existentis in innocentia sua. O innocentia quàm pretiosa es! Non adæquabitur tibi topazius de Aethiopia, nec tecum tinctura mundissima componetur. Sed iam qui perdidit te, innocens esse non potest. Tu verò Innocentiæ fons Iesu Christe fili Dei Altissimi, potes hominem peccatorem super niuem dealbare, & ita conformare tibi, vt peccatorum sordes, accepta ab illis occasione iustitiæ, ei cooperentur in bonum, sicut frequenter facis in ijs, qui secundum propositum dulcissimæ gratiæ tuæ vocati sunt Sancti. Utinam & fors hæc mihi contingat, vt eductus de lacu miseriæ, & de luto fæcis, lauer, & mundeat ad formam puritatis tuæ; vt fiam dignus

G

con-

consortio electorum tuorum, & fruatur
suauissima præsentia tua.

De mortificatione Passionum.

CAP. X.

INfœlix nimis homo sum portans cor-
pus, quod corrumpitur, & aggrauat a-
nimam. Væ mihi! quis me liberabit de
corpore mortis huius? Patior bella in-
numerabilia, quibus pars inferior oppu-
gnat portionem superiorē meam, desti-
natam cognitioni, & amorī Altissimi Dei
mei. Ascendo ad terram promissionis, v-
bi est requies, & hæreditas mea; & passio-
nes indomitæ, quasi bestię fame incitate,
importantis prælijs, vexant me. Hæc est
seruitus filiorum Adæ, vt in seipsis ferant
domesticos inimicos suos, qui rebellaue-
runt contra te Rex Pacificè, qui facis vtra-
que vnum. Tua est, fortissime Domine,
victoria tam crudelium inimicorum, a
quibus nemo liberatus est nisi per poten-
tissimam gratiam tuam. Beati pugnato-
res illi, quibus est auxilium abs te! ascen-
siones enim in suo corde disponunt, fa-
cientes quasi gradus scalæ, quæ pertingit
ad cælum, de mortificatis passionibus,

quas

quas
cut tu
super
vtero
re hor
robor
fidei,
charit
Dei, c
dit mi
armar
no pa
meæ,
tis, qu
clama
um ac
venti
gna, &
ortus
derat
erant
locab
cissim
am tu
mam
mine
victo
tui,
& rec

quas calcant, ascendentes super ipsas, si-
 cut tu Domine Victor mortis ascendisti
 super occasum. Ego verò vir claudus ex
 utero matris meæ, non valeo prosterne-
 re hostes meos, qui nascuntur ex me, nisi
 robores fragilissimam creaturam armis
 fidei, & insuperabilis charitatis tuæ. O
 charitas omnipotens! O armatura Filij
 Dei, cui flectitur omne genu! Certè expe-
 dit mihi, O diuina virtus, & fortitudo mea,
 armari te, vt nō timeam à timore noctur-
 no passionum excæcantis oculos mentis
 meæ, ne videat purissimam lucem verita-
 tis, quæ sincera corda confirmat. Ego
 clamabo vim patiens, & implorabo De-
 um adiutorem meum: si fortè imperet
 ventis, & mari, fiatque tranquillitas ma-
 gna, & pax optatissima filiorum eius. Si
 ortus mihi fuerit Sol de Cælo, sicut desi-
 derat anima mea, omnes bestię quæ exi-
 erant ad prædam congregabuntur, & col-
 locabuntur in cubilibus suis. Et ego, dul-
 cissime Deus, cantabo manè misericordi-
 am tuam, & celebrabo tota die inuictissi-
 mam veritatem tuam. Scio enim, Do-
 mine, quia pax hæc, quæ de passionum
 victoria procedit, est fomentum amoris
 tui, quo ardent corda quærentium te,
 & requirentium formosissimam faciem
 tuam.

tuam. Et propterea non fatiantur hymnis, & canticis misericordiarum tuarum, quarum nō est numerus: & cupiunt multiplicare laudes operum mirabilium tuorum, super numerum arenæ maris. Hæc sit pars mea precor te, Deus meus & misericordia mea; vt de victoria ista, quam postulo, cantem vocibus, & ignitis affectibus in generationem, opus nouum fortissimæ dexteræ tuæ.

De reformatione imaginationis.

CAP. XI.

Multa mala patior, Clementissime Domine, ab inconstantia imaginationis meæ, quæ discurrit per innumerabilia loca, & format innumerabiles imagines, quas ego nollem. Quid faciam dissipatus, & diuisus à te, cuius imaginem formare non valeo? Iusta punitio est hec Domine, vt qui dereliquit te propter figuram mundi, patiatur mille tormenta imaginationum importunarum, neque possit figere in formosa valde humanitate tua oculos cordis, quod cōmisit ad alterum. Ego verò semper sperabo: quia necet omnia excelsa tua, & fluctus tui superant

me l
miti
mag
uo r
mule
vt pr
ant t
tas h
mule
à cre
stacu
form
impe
canta
uæ t
tare f
quan
tur i
dor,
crept
& de
abyss
in du
gabis
in th
bi in
ra an
posit
mife
nt

me longo tempore transierunt: tu tamen
mitis, & suavis es, & post tempestatem
magni maris afferes tranquillitatem ser-
uio tuo. O tranquillitas diu desiderata, &
multis laboribus quæsitæ, quando venies,
vt procella mea mutetur in auram, & file-
ant tumentes fluctus eius! Certè sereni-
tas hæc pretiosa est valde, quam reges
multi cupierunt. Vtinam recederent iam
à creatura tua, O fili Dei viui, omnia spe-
ctacula deformia, & imprimeretur ei sola
forma tua stabilis, & constans, & à nullis
importunis imaginibus impedita! Ego
cantarem tibi canticum redemptionis no-
uæ totis viribus, & visceribus, sicut can-
tare solent, qui nauigant mare turbatum,
quando crepti à periculo vitæ, deducun-
tur in portum voluntatis eorum. Recor-
dor, potentissime Domine, quando in-
crepuisti mare Rubrum, & exiccatum est,
& deduxisti populum tuum per medium
abyssi, sicut per desertum: atque ita spero
in dulcissima bonitate tua, quod congre-
gabis sicut in vtre aquas maris, & pones
in thesauris abyssos. Et ego confitebor ti-
bi in vasis cantici, & psallam tibi in citha-
ra animæ meæ à te ordinatæ, atque com-
positæ, paratus non tacere laudes tuas, &
misericordias antiquas tuas in æternum.

De reformatione intellectus.

CAP. XII.

O Veritas, & sapientia Dei mei, cuius
 pascu solo potest saturari cupidissi-
 mus sciendi intellectus meus, quale tor-
 mentum est hoc, quo erucior discurrens
 per diuersas doctrinas, & artes hominum
 & non valens requiem inuenire! Si nu-
 merem multitudinem stellarum, & arti-
 nam, quæ iacet in littore maris, & cogno-
 scam innumerabiles proprietates creatu-
 rarum, non satiabor, quia cupio omnia
 scire. Atque ita labor inquietus est ante
 me, qui non cessabit, donec intrem
 sanctuarium Dei, & intelligam omnia
 quæ desidero, in nouissimo spectaculo
 tuo. O spectaculum formosissimum &
 ternæ veritatis, & bonitatis Dei! Profe-
 ctò benè est, nihil velle scire nisi te, Iesu
 Christe Crucifixe, vt sublata curiositate
 sciendi multa parum necessaria, amem te
 fortius, & velato intellectu velo fidei tu-
 rram ad montem visionis, vbi videri
 serenissima facies tua. Consilium hoc
 placet mihi Domine, quia sanum & salu-
 tum, & suauè est, velle scire & nosse te,

qui
 tio n
 vaga
 hom
 mult
 ritat
 goti
 bilia
 quid
 sunt
 que v
 te D
 meu
 & ve
 pasce
 bus e
 solun
 lo, se
 nia a
 ne, se
 dum
 mici
 ctoru
 nis te
 mora
 hosti
 ueris
 quæ
 cordi

qui es omnis sapientia, salus, & consolatio mea. Propter quod, ego delibeto non vagari amplius per Academias filiorum hominum, in quibus etsi multi proficiant, multi tamen fatigantur inquisitione veritatis, quam non inveniunt. Vacabo ergo tibi, Veritas Dei, & considerabo mirabilia opera tua, neque putabo me aliquid scire, inter homines, nisi te, in quo sunt omnes thesauri sapientiae Dei. Atque utinam ignorem omnia alia praeter te Domine, ut reformetur intellectus meus contemplatione solius bonitatis, & veritatis tuae, qua chori Angelorum pascuntur, & ineffabilibus consolationibus exultant. Melius est enim mihi, non solum in futuro, sed etiam in hoc seculo, scire te solum, quam cognoscere omnia alia extra te. Aperi ergo mihi, Domine, sensum, ut intelligam te, quemadmodum solent te cognoscere charissimi amici tui; ut illuminer splendoribus Sanctorum viatorum, interim dum ponis tenebras latibulum tuum. Et memorabor iustitiae tuae solius offerens tibi hostiam laudis, & iubilationis, pro universis mirabilibus operum tuorum, super quae omnia ascendit copiosissima misericordia tua.

De reformatione voluntatis.

CAP. XIII.

SCio, Domine, quid primum requirat à me bonitas tua, in principio legis tuæ immaculatæ, & conuertentis animas. Iubes enim, O suauissime legislator, vt diligam te ex toto corde meo, ex omnibus viribus meis, & ex tota fortitudine mea. Iustus es Domine, & rectum iudicium tuum. Si enim tu es prima, & infinita bonitas, & pulchritudo, iustum est, vt reddam tibi primogenitum affectum cordis mei. Sed vix mihi! Quia sollicitor valde innumerabilibus amoribus, qui dilacerant animam meam. Omnia desiderabilia filiorum Adæ patris mei militant contra me, & paulò minùs, furantur improuidi cor meum. Si expellam amorem vnum propter te Domine, nesciens, per quam portam introierit, inuenio intra me amorem alium fortiozem illo: & multiplicatur pugna, & sollicitudo mea, sicut guttæ pluuiæ cadentis in terram. Hæc est seruitus mea nimis dura, qua crucior vsque in finem: neque suppetit remedium nisi in te solo, Deus cordis mei, qui potes conuertere

uert
vise
det,
mea
tis n
toru
han
tis,
in o
adol
crifi
virg
dis n
ce m
istan
pon
ciem
delit
titiu
non
neos
refri
diled
at in
taria
fœcu
terra
tum
seru.

uertere

uertere ad solum decorem tuum lacerata
viscera mea suspirantia tibi. Quis mihi
det, vt nihil velim nisi te, salus, & libertas
mea, vt dirumpantur vincula colli portā-
tis multa iuga non hominum, sed iumē-
torum? Si digneris, Domine, respicere
hanc creaturam tuam positam in tormē-
tis, & trahere me post te, vt curram saltē
in odorem vnguentorum tuorum, cum
adolescentulis; quę dilexerunt te; ego sa-
crificabo tibi viscera mea, & surgēt, quasi
virgula fumi ignita suspiria ex altari cor-
dis mei. O fortissime, & potentissime, vin-
ce me charitate tua, & reforma voluntatē
istam vagantem per creaturas, vt feratur
pondere dilectionis ad speciosissimā fa-
ciem tuam. Si audieris votum meum fi-
delissime Domine, ero seruus tuus emp-
titius, & signatus signo libertatis tuę, &
non admittet vltra voluntas mea extra-
neos amores, quibus diuertatur ab vnico
refrigerio suo. Faciamus pactum mutuę
dilectionis, ô Rex pacifice, quę permane-
at in æternum, ita vt per pluuiam volun-
tariam, quam segregasti hæreditati tuę,
fœcundetur anima mea, quę patet sicut
terra sine aqua tibi. Respice, obsecro, vo-
tum meum sicut respexisti munus Abel
serui tui, & mitte ignem de coelo in vi-

scera mea; quæ fiant sicut lampades ignis, atque flammarum, ita ut aquæ multæ non possint extinguere charitatem, nec flumina obruant illam. Hæc sit pars mea, & præda mea, oro te, fili Dei, ut reformatus ad exemplar amoris tui, totus inflammaber æterno, ac dulcissimo incendio tuo.

De studio virtutum.

CAP. XIV.

Homo quasi flos egreditur, paululum virescit, & statim conteritur: ex quo patet, quod nunquam in eodem statu permanet. Et tamen in hac inconstantia & breuitate vitæ, omnia tentat, & peregrinatur, & nauigat sine fine: studij verò virtutum non recordatur, & euanescit in quandam dementiam incredibilem. Cæcus est, neque requirit lumen: claudus est, neque mentem applicat ad sanandos, & dirigendos pedes suos in viam pretiosissimæ pacis filiorum Dei. Miror stultitiam hanc, qua tenentur filij Adam præuaricatores ab vtero matris suæ. O quam turpis error est quærere disciplinas hominum, quorum nomina scri-

scri-

scribuntur in terra; & negligere sapientiam Sanctorum, quorum nomina scripta sunt in cœlo! Beatus vir, qui humilitatē, mansuetudinem, obedientiam, & cæteras virtutes Christianas querit sicut aurum, ut corona pulchritudinis ornetur caput eius. Hic est sapientior sapientibus, & fortior fortibus, cuius nomen viuet in æternum. Non est inter mortales gloria vlla, quæ cum anima virtutibus decorata comparari possit. O quàm delitiosus est virtutum paradiscus quem plantat Iesus Christus in anima sponsæ suæ, ut delectetur in ea! O amœnitas hortorum Dei, cuius delitiæ sunt cum filiis hominum! Verè flores isti spirant odorem suavissimum ad Austrum, & fragrantia Dei delectat casta corda suspirantia in statum immortalitatis, vbi apparebit dulcissimus decor virtutum, quibus filia Sion coronatur. Certè si homines, qui adorant idola mundi, viderent semel choros virtutum ordinatos, & assimilatos perfectissimæ formæ filij Dei, citò conuerterentur ab erroribus suis, & studiosissimè quærerent decorem virtutum. Sed vae mihi! neque enim ego satis cognoui quàm sint amabilia hæc lumina animæ, quæ præparatur ad nuptias Agni Dei.

Vtinam scaperem, & intelligerem, quanta, & quam inestimabilis sit honestas, & pulchritudo animæ, quæ quasi filia Regis est circumdata vestitu deaurato! Tu potes, Altissime Deus, instruere me, & imprimere visceribus meis sensum diuitiarum interiorum, quibus adornas sponsam tuam. Imprime ergo, Domine misericordissime, sensum istum, & fac ut vigilem diebus, atque noctibus in studio celestium virtutum tuarum, & trahar decore domus tuæ. Et lætabor ego valdè super abundantiam dulcedinis tuæ, sicut qui superatis hostibus suis, inuenit spolia multa. Eroque fidelissimus præco misericordiarum: cantaboque mirabiles victorias tuas.

De studio contemplationis.

CAP. XV.

BEati sunt, Rex pacifice, serui tui, qui assistunt faciei tuæ, & remoti à strepitu negotiorum mundi contemplantur mirabilia tua. O quam iucundum, quam suaue, & quam desiderabile otium illud, in quo, silentibus passionibus, & imaginationibus, filia Sion, dulcissima sponsa

tua
sors
vald
dorm
in ca
aude
oper
or!
Dom
latib
surat
tuos
ro va
xis tu
gis d
mibi
stilli
enim
bonu
tio c
impe
verò
mine
pecta
mæ f
audit
man
à me
lium

tua requiescit in amplexu tuo ! Ibi fit cō-
sors nominis , & suauitatis tuæ decora
valde Sulamitis, quæ vnione castissima
dormit in sinu tuo. Væ mihi, qui tetendi
in campestribus tabernaculum meum, &
audeo loqui de vertice montis Sinai, quæ
operuit nebula, & caligo Sole splendidi-
or! Longissimè absum à consortio tuo,
Domine Altissime, qui posuisti tenebras
latibulum tuum. Ego non creui ad men-
suram grandium, qui vescuntur volup-
tuosè in lautissima mensa tua. Ego labo-
ro valde in tabernaculis Iacob Luctato-
ris tui; & suspiro ad portas Sion, quas ma-
gis dilexisti : si fortè post luctam dones
mihi benedictionem de rore cæli, cuius
stillicidia concupiuit anima mea. Opto
enim, Domine, vacare tibi, qui es summū
bonum, gaudium, & corona mea, in silē-
tio curarum, & creaturarum, quæ nimis
importunè sollicitant cor serui tui. Ego
verò dirigo orationem meam, ad te, Do-
mine, quasi sacrificium vespertinum, ex-
pectans tempus beneplaciti, & serenissi-
mæ faciei tuæ. Portio enim hæc non est
audita in Chanaan, neque visa est in The-
man: atque ideò non possum illam emere
à mercatoribus terræ. Priuilegium nobi-
lium est, qui non laborant in Aegypto,

ubi in hortorum morem aquæ Nili per fossas ducuntur irriguæ: sed eleuatis oculis in caelos tuos, opera digitorum tuorum, expectant pluuiam voluntariam, quæ descendit ex consilio æternæ voluntatis, & ex dulcedine infinitæ bonitatis tuæ. Hæc sit, oro, pars mea, sit potus, & esca mea, & pingue nutrimentum cordis mei.

De studio solitudinis.

CAP. XVI.

Illi sunt serui tui fideles, atque prudentes, Domine, qui aut semper, aut certis temporibus, fugiunt de medio Babylonis, ubi sunt strepitus, & rumores innumerabiles, ad solitudinem: ubi onagrorum more liberi, & solati à vinculis occasionum, & perturbationum, ingrediuntur ad pascua tua, & delectantur odore agri pleni tui. Benè est illis, quando fugiunt societatem peccatorum, & negotiatorum mundi, ne fortè inquinaentur; Fœlices sunt dum quærunt in tranquillitate solitudinis suauissimam societatem & conuersationem tuam. Certè licet deserta sint sterilia filijs huius sæculi, qui mollibus

vesti-

vestiuntur, & habitant in domibus regū;
filijs tamen tuis loca solitaria foecundis-
sima sunt, quia sciuntur eis aquę in
deserto, & torrentes dulcedinis in solitu-
dine. Tu enim fidelissime Domine, vi-
sitas amicos tuos, qui respuunt hominum
commercia, & solatia propter te: & ve-
nit super capita illorum secreta miseri-
cordia tua, sicut ros Hermon, qui de-
scendit in montem Sion. Hęc est fors
eorum, qui terga vertunt mundo, quo-
rum anima concupiscit, & deficit in atria
Domini. Non sollicitat illos ambitio,
aut auaritia filiorum Adę: quia omnia
desiderabilia mundi vendiderunt propter
te Domine, qui es totus honor, & hęc-
ditas illorum. Et quidem ego inuideo il-
lis sortem hanc: non quia velim eos pri-
uari hęceditate pretiosissima, sed quia
vellem & ego admitti cum filijs Leui ad
eam possidendam omnibus diebus vitę
meę. Propter quod expedit mihi, Rex
Pacifice, non multum negotiari cū Af-
syrjs, & Sabęis, sed per campos floribus
tuis vestitos quęrere te, qui lactas animā
sponsam tuam, ducens eam ad solitudi-
nem, & loquens ad cor eius. Recordor
ego, Domine, seruatorum tuorum, quos
quasi patres honorat Ecclesia tua, qui
tene-

tenebantur intimo desiderio solitudinis, ubi gustauerant te, & multiplicauerant sine testibus, inæstimabiles diuitias suas. Placet mihi valde consilium hoc, quod prædicauit verbis & exemplis casta generatio querentium Deum, quærentium formosissimam faciem Dei Iacob. Atque ideò precor te, fili Dei Altissimi, tangas digito spiritus tui viscera mea, vt suspirèt ad te gemitibus inenarrabilibus: & præ magnitudine desiderij inueniendi te fugiant de Vr Chaldæorum, ad pacem, & serenitatem tuam. Pro misericordia ista grãdi, supplicabo tibi ad altare tuum, in muneribus dilectionis, & in holocausto pinguisimo, quod instituit amor tuus. Olorare, precor, suaue sacrificium noui testamenti, quod hæreditate acquisierunt charissimi filij, & amici tui.

De vigilia Cordis.

CAP. XVII.

Benè intellexit legem dulcissimæ charitatis tuæ, ô Vnigenite fili Dei, sponsa tua, quando dixit: Ego dormio, & cor meum vigilat. Qui enim possidet te, per diuinam gratiam, & æternam misericordiam tuam, habet cor sollicitum, ne fortè perdat te, & obscurentur oculi eius præ
magni

magnitudine tristitiæ. Credo autem, Domine, sollicitudinem istam valde placere tibi: nam & fidelissimus Apostolus tuus viuens sub vmbra alarum tuarum, inter opera perfectissimæ iustitiæ, timebat, & vigilabat castigans corpus suum, ne fortè reprobus fieret. Sed & omnes amici tui; Domine, vigilant super custodia cordis, quia peregrinantur per terram inimicorum, qui crudelissimo latrocinio expoliare solent incautos viatores. Ex quo fit, vt mihi necesse sit à somno exurgere, & super custodia mea vigilare, quam diu superest habitus in me, & spiritus Dei in naribus meis. Verè, Domine, filij Adam laborant lethargo mortali, & egent adiutorio tuo, vt excitentur: propter quod fac, Domine, vt anima mea nūquam obdormiat in morte, sed pungatur stimulo charitatis tuæ, quæ non sinat illam in terra requiescere. Si enim in terra requiem inuenire non possit, suspirabit te: vretur æstu per diem, & gelu per noctem, & recedet somnus ab oculis meis. Vtinam sollicitudo hæc semper excitaret cor meum, vt semper ferretur ad te, & multiplicaret sine fine vigilias suas! Si enim tu, Pastor, amantissime, custodisti vigilias noctis super gregem tuum pernoctans in oratio-

AC

ne Dei; iustum erit, vt ego non grauee
 somno, dum agitur de causa eternæ salu-
 tis, & interminabilis consolationis meæ.
 Vigilabo ergo factus sicut passer solitari-
 us in tecto domus meæ, fugiens confor-
 tia peccatorum, & ex loco sublimi explo-
 rans fures, qui per tenebras noctis, qua-
 runt subuertere sensus meos. Non dabo
 somnum oculis meis, & palpebris meis
 dormitationem, donec inueniam, & te-
 neam te, & fruor optatissima præda mea.
 Hoc est consilium dignum secreta erudi-
 tione tua, ô sapientia Dei, quæ fide tua il-
 luminasti me, vt in vigilia charitatis, que-
 ram sine requie temporali æternam re-
 quietem, & beatissimam pacem tuam.

De victoria hostium anima.

CAP. XVIII.

OMnes qui de bello pacem tuam in-
 quirunt, Domine, lætantur quando
 vincunt obstinatos inimicos suos: letissi-
 ma enim victoria est, quando per fortis-
 simam virtutē dexteræ tuæ, vir iustus pro-
 sternit mortem, & Infernum, & omne
 quod in corpore mortali aduersatur eter-
 næ legi tuæ. Quando scilicet accedit ho-
 mo ad cor altum, & exaltaris in illo per
 multiplices triumphos miserationū tua-

rum

zum, quibus glorificaris inter mirabilia
 opera tua. Tunc expanditur cor sine super-
 bia eleuatum, & insultat inimicis suis,
 sentiens adiutricem dexteram tuam, quæ
 cōtribulauit capita draconum in aquis.
 Tunc salit sicut ceruus claudus, & aperi-
 tur lingua mutorum ad cantandas victo-
 rias tuas. Beatus vir, qui suffert tentatio-
 nem & luctatur cum hostibus suis: quia
 licet seminet in lachrymis, in exultatio-
 ne tamen metet; & lætabitur pro diebus,
 in quibus cum humiliasti, & pro annis,
 quibus vidit mala. Et exaltabitur sicut y-
 nicornis robur eius, & senectus eius non
 erit sterilis, sed in misericordia vberi su-
 per omnem vbertatem orbis terræ. O se-
 nectus non fragilis, sed matura, non in-
 firma, sed tuta sub protectione fortissimi
 filij Dei! Hæc est ætas mentis nō annorū
 numero cōputata, sed victorijs multis
 prouecta, & canis sensib. dealbata. Tu scis
 Domine, quā gloriosus sit status fortium,
 quib⁹ inceperūt hostes cedere, & quib⁹ ce-
 pit pax tua succedere. Orta est in animab⁹
 eorū iustitia, & abūdātia pacis, q̄ superat
 omnē sensum: & nō solū in futuro sæcu-
 lo, sed adhuc in hac vita dominabuntur
 cum Pacifico Rege suo à mari vsque ad
 mare, & à flumine vsque ad terminos
 orbis

orbis terrarum. Coram illis procidēt Aethiopes, & inimici eorum terram lingēt. Quis mihi det, vt de praelijs, quæ quotidie mihi constituent hostes mei, surgam ad statum excelsum victoriæ tuæ, ô summe, & potentissime triumphator, qui confregisti capita draconis, & dedisti eum escā populis Aethiopum? Ego laborabo pro victoria ista, armatus galea salutis, tectus lorica iustitiæ, & accinctus gladio spiritus tui. Doce, obsecro te, ô fortissime, doce manus meas ad praelium, & singulos digitos ad bellum, cuius finis sit optatissima, & gloriosissima victoria tua.

De ingressu animæ victricis in calum.

CAP. XIX.

Impossibile est, Domine, hominē mortalem explicare ineffabilem triumphū animæ victricis ingredientis in æternam requiem beatissimi regni tui. Quomodo ergo potero ego vnus è plebe tua exponere, aut intelligere arcana verba, quæ nō licet homini loqui? Sed loquar, & respirabo paululum corpore quidem absens, sed corde præsens in platea dulcissimæ Ierusalem, ciuitatis tuæ. O lux candidissima, & mare spatiosum infinitæ suauitatis, quomodo anima laboribus terre fatigata

gata

gata, & sitibunda statim ac ingreditur in
 desideratam valde requiem, & gaudium
 Domini sui, mergitur in te, & satiatur ab-
 undantissimo torrente voluptatis tuæ!
 Statim ac separatur à corpore mortali, &
 longo carcere suo, velocissimo volatu
 fertur ad te summum bonum, & refrige-
 rium suum; & nisi debito pœnarum Pur-
 gatorii teneatur, celerior quã aquila vo-
 lat, & penetrat cœlos tuos tota formosa &
 suavis quasi columba deargentata, cuius
 posteriora lucent in pallore auri. Ad eius
 autem ingressum exultat tota ciuitas tua,
 quæ sursum est; & innumerabilibus lau-
 dibus cantat redemptionem conciuvis sue
 prouenientem ex antiqua, & fidelissima
 misericordia tua. O misericordia magna,
 & mirabilis valde nimis! O beatissima
 consummatio laborum, qui coronantur
 requie sempiterna, & vita immortalissi-
 ma! O si daretur mihi seruo tuo, Rex Pa-
 cifice, è loco aliquo secreto, quem oculi
 carnei non viderent, intueri sponsam tu-
 am, animam Iusti ingredientem, & solē-
 nissima processione deductam ad thronū
 tuum! Credo certè, Domine, tantam esse
 lætitiā tuam, & sponsæ tuæ, & totius Ie-
 rusalem triumphantis, in hora illa, vt vi-
 deantur cœli terraque liquefcere, præ
 magni-

magnitudine dulcedinis tuæ. O vita iucundissima, quomodo corda illa connexa vinculo vitalissimi spiritus tui; mutuo iunguntur, & adherent sibi, ad celebranda sine fine inæstimabilia gaudia sua! Utinam vocer ego ad consortium tantæ solemnitatis, Domine, ut dilatentur viscera mea, & mergantur in flumine viuo purissimæ aquæ, quam sitiui! vexat enim me nimis ardens febris in terra deserta, & in aquosa, plena laboribus, & anxietatibus absq; numero. Da mihi bibere, Domine, ex aqua limpidissima fontis tui, ut non sitiam in æternum: & multiplicabo laudes tuas, super numerum stellarum suspirans incessanter ad felicissimam civitatem tuam.

De ascensu electorum in cælum post iudicium.

CAP. XX.

Sæpè recordor, fili Dei Altissimi, Ecclesiæ tuæ magnæ ascensuræ in cælum, ubi percipiet regnum, quod ab origine mundi præparavit ei Clementissimus Pater tuus. Recordor gloriosissimi triumphis, quando exhibebis sponsam tuam, non habentem maculam, neque rugam Patri tuo: qui regnabit in æternum & vlti-

tra E
rum
Pacif
vicer
final
tuos
mab
illos
intim
do aff
cula
quasi
simus
nus!
mei, a
cio, c
mini
tua fo
tia sup
lebra
Beati
bebit
ta tua
stos h
lum a
iam v
gis su
quã
quisi

tra Et videor mihi videre exercitus victo-
rum candidatos, & configuratos tibi, Rex
Pacifice, ascendentes de mundo, quem
vicerunt, & de morte, quam calcarunt fe-
stinantes per aërem, & penetrantes caelos
tuos, cum tanta maiestate, & tam inæsti-
mabili gloria, vt fortissimè trahatur post
illos anima mea. O suprema victoria, &
intima cordium lætitia, quis poterit dicē-
do assequi te? O quam pulchra taberna-
cula Iacob, quam speciosa tentoria Israel,
quasi valles nemorosæ, & quasi amœnif-
simus paradisus, quem plantavit Domi-
nus! Qualis erit, dulcissime Deus cordis
mei, ascensus ille, quando absoluto iudi-
cio, quod dedit tibi Pater, quia filius ho-
minis es, incipient eleuari sursum castra
tua formosissimis corporibus splenden-
tia super Solem, & suauissimo decore ce-
lebrantia æternas misericordias tuas?
Beati serui tui, Domine, in quibus absor-
bebitur quod mortale est à vitalissima vi-
ta tua! Quis mihi det, amantissime cu-
stos hominum, vt ascendam ad popu-
lum accinctum tuum, qui accingetur nō
iam vltra ad prælium, sed ad pacem Re-
gis sui duraturam sine fine? Quam fortis,
quā suavis, & lætus ascendet populus ac-
quisitionis tuæ, Domine, ad atria Ieru-
salem

Salem primogenitæ ciuitatis tuæ! O gens
 sancta, regale sacerdotium, pars electissi-
 ma, & funiculus hæreditatis filij Dei, qui
 regnauit à ligno! Memoria memor ero
 tui, ô dulcissima Sion, & tabescet in me
 anima mea. Quis enim non capiatur pul-
 chritudine tua, ô filia Principis, quæ ascē-
 des de cubilibus leonum, ad campos deli-
 tiarum Dei, vestita candore purissimo, &
 ornata serenissimo vultu sponsi tui, qui
 lucebit in te? O quàm fœliciter remune-
 ratur labor viatorum, quos fatigauit ege-
 stas! Iam non erit amplius luctus, aut elo-
 mor dolentium, & suspirantium è flumi-
 nibus Babylonis ad charissimam patriam
 & tranquillissimam mansionem suam.
 Sed absterlis lachrymis ab oculis electo-
 rum formosa valde manu tua, implebis
 corda illa, Domine, castissimis delectati-
 onibus, quas seruasti in abscondito pul-
 cherrimæ faciei tuæ. Dux ascendentium
 eris, O fortissime, prospereque procedes,
 & regnabis specie tua super electissimum
 populum tuum, qui cātabit tibi antiquas
 misericordias totis viribus, & visceribus
 absque fine. Stantes ergo erunt post ascē-
 sum pedes victorum tuorum in atrijs spe-
 ciosissimæ Ierusalem, quæ nunc ædifica-
 tur vt ciuitas: cui⁹ participatio pretiosior,
 & de-

& desiderabilior est, quàm vniuersi mundi imperia, & honores, & cōsolationes filiorum Adæ, quamuis durarent in æternum. Propter quod anima mea fertur ad elegantissimam formam sponsæ tuæ, Rex Salomon, cuius vultum desiderat vniuersa terra. Oro ergo te, dulcissime fili Dei, cuius miserationum non est pondus, aut numerus, vt post labores, quibus vexor in terra aliena, ascendam tecum, & cum beatissimo populo tuo, ad excelsam, & solidissimam terram viuentium, vbi requiescam in arctissimo complexu dexteræ tuæ.

*Laus D.N. Iesu Christo, & Beatiss.
Virg. Mariae.*

H

INDEX